

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 499/2020-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 3. novembra 2020 v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a sudcov Rastislava Kaššáka a Miloša Maďara (sudca spravodajca) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátskou kanceláriou Vojčík & Partners, s. r. o., Rázusova 28, Košice, v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. Leo Teodor Vojčík, vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd prvým výrokom uznesenia Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 11 Co 381/2019, 11 NcC 25/2019 z 12. februára 2020 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Nc 3/2019 z 21. novembra 2019 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Vymedzenie napadnutých rozhodnutí a sťažostný návrh

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 9. marca 2020 doručená ústavná sťažnosť sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ]

██████████ ██████████ (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) prvým výrokom uznesenia Krajského súdu v Košiciach (ďalej aj „krajský súd“ alebo aj „žalovaný“) sp. zn. 11 Co 381/2019, 11 NcC 25/2019 z 12. februára 2020 (ďalej aj „napadnuté uznesenie krajského súdu“) a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3 Nc 3/2019 z 21. novembra 2019 (ďalej aj „napadnuté uznesenie najvyššieho súdu“).

2. Sťažovateľ podal 9. septembra 2019 na Okresnom súde Košice I (ďalej len „okresný súd“) návrh na nariadenie neodkladného opatrenia proti žalovanému, a to Krajskému súdu v Košiciach, ktorým sa domáhal, aby okresný súd nariadil žalovanému zdržať sa použitia architektonického diela ██████████ ██████████ vytvoreného v júli 1974, ktorého spoluautorom je sťažovateľ, a zdržať sa použitia architektonického diela ██████████ ██████████, ktorého spoluautorom je taktiež sťažovateľ, a to v akejkoľvek forme.

3. Okresný súd uznesením sp. zn. 12 Ca 13/2019 zo 7. októbra 2019 návrh sťažovateľa na nariadenie neodkladného opatrenia zamietol a stranám nepriznal nárok na náhradu trov konania (ďalej len „uznesenie o zamietnutí návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia“).

4. Sťažovateľ po doručení uznesenia o zamietnutí návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia podal námietku zaujatosti proti sudcovi okresného súdu ██████████. Podľa názoru sťažovateľa mal uvedený sudca bezodkladne oznámiť predsedovi okresného súdu, že existujú skutočnosti, pre ktoré je z prejednávania a rozhodovania v tejto veci vylúčený, k čomu nedošlo. V tejto súvislosti sťažovateľ poukazuje na skutočnosť, že okresný súd sídli a vykonáva svoju činnosť v budove, ktorej správcom je krajský súd, a preto je nepochybné, že sudca okresného súdu má záujem, aby výsledok konania, kde sporovou stranou je krajský súd, bol v prospech krajského súdu. Sťažovateľ v zmysle § 51 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení

neskorších predpisov (ďalej aj „CSP“) namietal aj zaujatosť všetkých sudcov okresného súdu, ktorý je ako jediný kauzálne príslušný v predmetnom konaní. Sudca okresného súdu sťažovateľovi 29. októbra 2019 oznámil, že na vznesenú námietku proti jeho zaujatosti, ako aj proti všetkým sudcom okresného súdu neprihliada, a to z dôvodu, že procesný postup sudcu a jeho rozhodovacia činnosť nie sú podľa § 49 ods. 3 CSP dôvodom na vylúčenie sudcu, ako aj z dôvodu jej nepodania v zákonom stanovenej lehote 7 dní.

5. Sťažovateľ podal proti uzneseniu o zamietnutí jeho návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia odvolanie, pričom jedným z odvolacích dôvodov bola skutočnosť, že vo veci rozhodoval vylúčený sudca, a zároveň poukázal na skutočnosť, že je „*právne neudržateľné*“, aby o odvolaní rozhodoval krajský súd, ktorý je v spore žalovanou stranou. Vzhľadom na uvedené podal sťažovateľ aj námietku zaujatosti sudcov krajského súdu. Krajský súd pred rozhodovaním o podanom odvolaní predložil spis najvyššiemu súdu na rozhodnutie o námietke zaujatosti sudcov krajského súdu.

6. Najvyšší súd napadnutým uznesením rozhodol, že sudcovia krajského súdu [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] a [REDACTED] [REDACTED] nie sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania vecí vedených na krajskom súde pod sp. zn. 11 NcC 25/2019 a sp. zn. 11 Co 381/2019.

7. Krajský súd uznesením sp. zn. 11 Co 381/2019, 11 NcC 25/2019 z 12. februára 2020 prvým výrokom rozhodol, že na námietku zaujatosti neprihliada (výrok vzťahujúci sa na konanie o námietke zaujatosti vedené pod sp. zn. 11 NcC 25/2019, proti ktorému smeruje táto ústavná sťažnosť, pozn.), druhým výrokom potvrdil uznesenie o zamietnutí návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia a tretím výrokom stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

8. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti uvádza, že ústavnú sťažnosť podáva ako prostriedok na odstránenie dôsledkov procesných pochybení krajského súdu a najvyššieho súdu, ktorých sa tieto dopustili tým, že nevnímali absenciu jednej z *conditio sine qua non* výkonu súdnej moci, a to nestrannosti.

9. V prospech svojho sťažostného návrhu poukazuje sťažovateľ na judikatúru ústavného súdu i Európskeho súdu pre ľudské práva. Podrobne opisuje dôvody vylúčenia všetkých sudcov okresného súdu, a to jednak pre ich pomer k sporu, ako aj pre pomer k stranám sporu. Zároveň ďalším neprípustným zásahom do ústavou a dohovorom garantovaných práv, ktorých porušenie sťažovateľ namieta, je, že o odvolaní proti uzneseniu o zamietnutí návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia rozhodovala strana sporu.

10. Sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po prijatí veci na ďalšie konanie vo veci samej nálezom rozhodol:

„I. Základné právo Sťažovateľa na súdnu ochranu zakotvené v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, v konaní pred Krajským súdom v Košiciach uznesením sp. zn.: 11NcC/25/2019 zo dňa 12.02.2020, ako aj s ním súvisiacim uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 3Nc/3/2019 zo dňa 21.11.2019 porušené bolo.

II. Uznesenie Krajského súdu v Košiciach sp. zn.: 11NcC/25/2019 zo dňa 12.02.2020, v spojení s Uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Nc/3/2019 zo dňa 21.11.2019 zrušuje a vec vracia Krajskému súdu v Košiciach na ďalšie konanie.

III. Ústavný súd Slovenskej republiky priznáva Sťažovateľovi trovy konania, ktoré je povinný Krajský súd v Košiciach Sťažovateľovi nahradiť.“

II.

Právomoc ústavného súdu a relevantná právna úprava

11. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

12. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

13. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

14. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

15. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania, a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc, b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovel žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37, c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom, d) ktorý je neprípustný, e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou, f) ktorý je podaný oneskorene, g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

16. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

17. Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o akomkoľvek trestnom čine, z ktorého je obvinený.

III.

Posúdenie vecí ústavným súdom

III.1 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy prvým výrokom napadnutého uznesenia krajského súdu

18. Predmetom ústavnej sťažnosti v tejto časti je výlučne prvý výrok uznesenia krajského súdu sp. zn. 11 Co 381/2019, sp. zn. 11 NcC 25/2019 z 12. februára 2020, podľa ktorého na námietku zaujatosti sudcov okresného súdu sa neprihliada. Uvedené vyplýva z petitu ústavnej sťažnosti, ako aj z jej obsahu.

19. V prvom rade sa ústavný súd musel vysporiadať s otázkou svojej právomoci preskúmať napadnuté uznesenie v časti jeho prvého výroku.

20. Pokiaľ ide o základné práva a slobody, ústava rozdeľuje ochranu ústavnosti medzi všeobecné súdy a ústavný súd. Systém tejto ochrany je založený na princípe subsidiarity, ktorý určuje aj rozsah právomoci ústavného súdu pri poskytovaní ochrany základným právam a slobodám vo vzťahu k právomoci všeobecných súdov (čl. 142 ods. 1 ústavy), a to tak, že všeobecné súdy sú primárne zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov, ale aj za dodržiavanie základných práv a slobôd [čl. 144 ods. 1 a 2 a čl. 152 ods. 4 ústavy (napr. I. ÚS 13/00, I. ÚS 49/01)].

21. Vo vzťahu k uplatňovaniu spomínaného princípu subsidiarity judikatúra ústavného súdu stabilne pripomína, že ochrana ústavnosti nie je a ani z povahy vecí nemôže byť iba úlohou ústavného súdu, ale je takisto úlohou všetkých orgánov verejnej moci, v tom rámci predovšetkým všeobecného súdnictva. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti inštitucionálny mechanizmus, ktorý nastupuje až v prípade zlyhania všetkých ostatných do úvahy prichádzajúcich orgánov verejnej moci (napr. I. ÚS 214/09). Podľa právneho názoru ústavného súdu preto nemožno akceptovať, aby napĺňanie úsilia o spravodlivé súdne konanie príslušným všeobecným súdom nahradzoval ústavný súd svojím vstupovaním a ingerenciou do dosiaľ meritórne neskončeného konania. Ústavný súd

môže urobiť zásah na ochranu ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv sťažovateľa až vtedy, keď už ostatné orgány verejnej moci nie sú schopné protiústavný stav napraviť (m. m. IV. ÚS 322/09).

22. Dopytom na okresnom súde ústavný súd zistil, že sťažovateľ podal proti napadnutému uzneseniu krajského súdu dovolanie. Z obsahu podaného dovolania, ktoré si ústavný súd vyžiadal, je zrejmé, že toto dovolanie sťažovateľ podal proti uzneseniu krajského súdu sp. zn. 11 Co 381/2019 z 12. februára 2020, t. j. v časti výroku, ktorým krajský súd potvrdil uznesenie okresného súdu o zamietnutí návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia. Dovolanie podal sťažovateľ podľa § 420 ods. 1 e) a f) CSP, a teda že rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd; a súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

23. V konaní pred ústavným súdom sťažovateľ napáda výrok krajského súdu, ktorý vo vzťahu k tomuto výroku nerozhodoval ako odvolací súd, ale v zmysle § 54 ods. 1 CSP ako súd nadriadený. Podľa § 54 ods. 1 CSP súd predloží vec s vyjadrením namietaného sudcu nadriadenému súdu do siedmich dní od uplatnenia námietky zaujatosti.

24. V ustanovení § 35 CSP je upravená funkčná príslušnosť najvyššieho súdu tak, že tento je príslušný rozhodovať o dovolaniach vtedy, ak je dovolaním napadnuté rozhodnutie krajského súdu vydané v odvolacom konaní. Zhodne s uvedeným je podľa § 419 CSP spôsobilým predmetom dovolania len také rozhodnutie súdu, ktorým tento súd rozhodoval v konaní o odvolaní proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie. Napadnuté uznesenie krajského súdu v časti jeho prvého výroku však rozhodnutím vydaným v odvolacom konaní nie je, ale predstavuje rozhodnutie krajského súdu ako súdu nadriadeného, ktorý rozhodoval o námietke zaujatosti vznesenej sťažovateľom. Z uvedeného vyplýva, že krajský súd rozhodujúci o námietke zaujatosti uplatnenej stranou sporu nerozhoduje ako súd odvolací, ale ako súd nadriadený, ktorého rozhodnutie nie je možné podrobiť dovolaciemu prieskumu.

25. Uvedené však nevylučuje podanie dovolania tak, ako to uplatnil aj sťažovateľ vo vzťahu k rozhodnutiu odvolacieho súdu (v prípade splnenia podmienok jeho prípustnosti, pozn.), a to aj s argumentáciou, že bol naplnený dôvod podľa § 420 písm. e) CSP, a teda, že vo veci rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd. Neexistencia žiadneho rozhodnutia alebo existencia právoplatného rozhodnutia nadriadeného súdu o tom, že sudca je alebo nie je vylúčený z prejednávania a rozhodovania vecí, nebráni dovolaciemu súdu pri skúmaní podmienok prípustnosti dovolania v zmysle § 420 ods. 1 písm. e) CSP posúdiť túto otázku samostatne a prípadne i inak, než ju posúdil súd nadriadený súdu procesnému, ktorý vo veci rozhodoval, ak v námietke boli uvedené nové skutočnosti.

26. Ústavný súd však v okolnostiach tejto konkrétnej veci upriamuje pozornosť na skutočnosť, že ako vyplýva z odôvodnenia napadnutého uznesenia krajského súdu (bod 12, pozn.), krajský súd sa stotožnil s názorom sudcu okresného súdu, že sťažovateľovi museli byť dôvody ním uvádzané, pre ktoré mali byť všetci sudcovia okresného súdu vylúčení, známe už v čase podania návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia. Nedozevedel sa o nich až doručením uznesenia o zamietnutí návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia. Keďže sťažovateľ neuplatnil námietku zaujatosti v zákonnej lehote 7 dní, odkedy sa dozvedel o dôvode zaujatosti (§ 53 ods. 1 CSP), krajský súd na ňu neprihliadol.

27. Uvedené je podstatné z dôvodu, že ústavná sťažnosť neobsahuje žiadnu argumentáciu, ktorá by akokoľvek spochybňovala tento záver krajského súdu, na ktorý sa priamo viaže prvý výrok napadnutého uznesenia, ktorým malo byť podľa názoru sťažovateľa zasiahnuté do jeho ústavnou sťažnosťou označených práv.

28. Ústavná sťažnosť sťažovateľa obsahuje totožnú argumentáciu, akú sťažovateľ uplatnil v podanom dovolaní vo vzťahu k ním uplatnenému dovolaciemu dôvodu podľa § 420 ods. 1 písm. e) CSP. Uvedené však nie je relevantné vo vzťahu k ústavnej sťažnosti sťažovateľa, ktorý v konaní pred ústavným súdom napáda výlučne prvý výrok napadnutého uznesenia krajského súdu, avšak k dôvodom, pre ktoré krajský súd rozhodol o neprihliadaní

na námietku zaujatosti (jej podanie po zákonom stanovnej lehote, pozn.), už ústavná sťažnosť neobsahuje žiadnu argumentáciu.

29. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu možno o zjavnej neopodstatnenosti návrhu na začatie konania hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím alebo iným označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú možno považovať ústavnú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konania (I. ÚS 66/98, III. ÚS 168/05, IV. ÚS 136/05, I. ÚS 453/2011).

30. Vzhľadom na skutočnosť, že medzi prvým výrokom napadnutého uznesenia krajského súdu a namietaným porušením základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy neexistuje s prihliadnutím na sťažnostnú argumentáciu sťažovateľa žiadna príčinná súvislosť, ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

III.2 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy napadnutým uznesením najvyššieho súdu

31. Sťažovateľ vo vzťahu k porušeniu jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy napadnutým uznesením najvyššieho súdu namieta, že najvyšší súd rozhodol o nevyhlúčení zákonných sudcov krajského súdu z prejednávania a rozhodovania vecí sťažovateľa, a to napriek skutočnosti, že žalovanou stranou v konaní je krajský súd, kde títo sudcovia vykonávajú funkciu sudcov. Podstata jeho argumentácie spočíva v námietke porušenia zásady, že nikto nemôže byť sudcom vo vlastnej veci. Sťažovateľ poukazuje na subjektívnu a objektívnu stránku zaujatosti a namieta porušenie svojho práva na neustranného sudcu.

32. Sťažovateľ vo svojej ústavnej sťažnosti výslovne namieta predovšetkým nesprávne vyhodnotenie obsahu jeho námietky najvyšším súdom. Svojou podstatou ide o nesprávne právne posúdenie veci, ktoré môže dosahovať ústavno-právny význam, ak je výrazom svojvôle konajúceho súdu či dôsledkom ústavne nekonformného výkladu podústavných právnych predpisov. Sťažovateľom vznesená námietka je v podstate zhrnutím nespokojnosti sťažovateľa s rozhodnutím najvyššieho súdu o námietke zaujatosti.

33. Ústavný súd sa oboznámil s napadnutým uznesením najvyššieho súdu a konštatuje, že najvyšší súd ústavne akceptovateľným spôsobom zdôvodnil, na základe akých skutočností, resp. úvah dospel k záveru, že námietka zaujatosti nie je dôvodná, rešpektujúc pritom základný účel tohto procesného inštitútu, ktorým je predchádzať možnosti neobjektívneho rozhodovania a prispieť k nestrannému prejednaniu veci a k nezaujatému prístupu súdu k sporovým stranám alebo k ich zástupcom.

34. Najvyšší súd citoval ustanovenia príslušnej právnej úpravy, ktorú bolo potrebné na danú vec aplikovať, a pred jej použitím ju primerane interpretoval aj s poukazom na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva a doterajšiu rozhodovaciu prax najvyššieho súdu a dospel k záveru, že obsah spisu ani samotná podstata vznesenej námietky nedávajú v danom prípade žiadny dôvod pre spochybnenie nezaujatosti zákonných sudcov krajského súdu. Najvyšší súd sa zaoberal argumentmi sťažovateľa, ktoré tento predniesol vo vznesenej námietke a adekvátne ich zodpovedal.

35. Preskúmaním napadnutého uznesenia ústavný súd dospel k záveru, že najvyšší súd konal v medziach svojej právomoci, keď príslušné zákonné ustanovenia podstatné pre posúdenie sťažovateľom vznesenej námietky zaujatosti interpretoval a aplikoval ústavne súladným spôsobom, jeho úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, a preto aj celkom legitímne a právne akceptovateľné.

36. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého uznesenia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94,

II. ÚS 3/97, II. ÚS 75/08) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

37. Keďže niet žiadnej spojitosti medzi napadnutým uznesením najvyššieho súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ústavný súd ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

III.3 K namietanému porušeniu práva podľa čl. 6 ods. 1 napadnutým uznesením krajského súdu a napadnutým uznesením najvyššieho súdu

38. Ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že Európsky súd pre ľudské práva už výslovne judikoval, že konanie, v ktorom bola uplatnená námietka zaujatosti, sa netýka oprávnenosti trestného obvinenia alebo občianskych práv a záväzkov podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (rozhodnutie z 19. mája 2009 o sťažnosti č. 37111/04 vo veci Mianowicz c. Nemecko, rozhodnutie z 20. októbra 2009 o sťažnosti č. 26362/02 vo veci Ovcharenko c. Ukrajina). Aj ústavný súd preto zastáva vo svojej rozhodovacej praxi (III. ÚS 46/2012, III. ÚS 169/2013) názor, podľa ktorého medzi právom na nestranný súd zriadeným zákonom podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a konaním všeobecného súdu o námietke zaujatosti niet príčinnej súvislosti odôvodňujúcej ústavno-súdne testovanie takého konania z pohľadu konformity s požiadavkami vyplývajúcimi z čl. 6 ods. 1 dohovoru.

39. Zároveň však ústavný súd zdôrazňuje, že právo na spravodlivé súdne konanie zaručené čl. 6 ods. 1 dohovoru zahŕňa viacero čiastkových práv vyjadrujúcich požadovanú kvalitu postupov a rozhodnutí súdov. Niektoré z uvedených čiastkových práv z aplikovateľnosti na konanie o námietke zaujatosti zrejme nemožno vylúčiť [napr. právo na riadne odôvodnenia rozhodnutia súdu, pri ktorom ústavný súd zastáva názor, že je aplikovateľné aj na súdne konania, ktoré z hľadiska ich merita vo všeobecnosti pod čl. 6 ods. 1 dohovoru subsumovateľné nie sú) m. m. III. ÚS 17/2017].

40. Obsahom ústavnej sťažnosti sťažovateľa však nie je námietka nedostatočného odôvodnenia, ale vyjadruje len nesúhlas sťažovateľa s posúdením jeho námietky nezaujatosť vo vzťahu k sudcom okresného súdu, ako aj vo vzťahu k sudcom krajského súdu.

41. Vzhľadom na uvedené ústavný súd aj v tejto časti odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľa podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

42. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti sa ústavný súd ďalšími návrhmi sťažovateľa uvedenými v petite jeho ústavnej sťažnosti nezaoberal, keďže rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody podľa ústavy, alebo ľudského práva alebo základnej slobody podľa kvalifikovanej medzinárodnej zmluvy, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. novembra 2020

Jana Baricová
predsedníčka senátu